

dem, at de skulle faa Lov at sætte deres Ruser her og der, sige de: Skaf os blot den Ret, og saa tror jeg, at de ere villige til at underskrive en hvilken som helst Adresse, der bliver forelagt dem, blot for at faa Ret til overhovedet at deltage i Fiskeriet.

Naar der staar her, at dette billiges af „Dansk Fiskeriforening“s Bestyrelse paa een Mand nær, kunde jeg nok have ønsket, at denne ene Mands Navn ogsaa var nævnet. De Herrer have altsaa, saa vidt jeg kan se, staaet 8 Mand mod 1 Mand, men det kunde dog være, at denne ene Mand baade i Sagkundskab og i Kærlighed til Frifiskerne fuldt stod paa Højde med og opvejede alle de andre 8 Mand tilsammen. Hvis denne ene Mand maatte være — hvad jeg har en stærk Mistanke om — gamle Overretsprokurator Leth, vil jeg nævne ham, min gamle Kollega her i Tinget, som den Mand i hele Landet, der har størst Indsigt i alle Aalegaardsspørgsmaal. (Afbrydelse). Det gør mig ondt, at jeg ikke har gættet rigtigt, jeg havde haabet, det var ham, og vilde gerne sige ham nogle venlige Ord i den Anledning. At det skulde være den ærede Ordfører, som staar der ganske alene mod 8 Mand, har jeg ikke et eneste Øjeblik haft Mistanke om, saa tapper vil han vel sagtens neppe være. Men dette har ikke gjort det rigtige Indtryk paa mig, og disse Vedtagelser rundt omkring i Fiskeriforeningerne, efter at Sagen har været drøftet 10 Aar i Træk, efter at det er gaaet værre Aar for Aar med Sagen, og efter at Fiskeriet er blevet mere og mere indskrænket, har jeg ikke den rigtige Tillid til, men jeg mener, at hvis vi i Fællesudvalget slaa ind paa den Vej, jeg har antydet i Ændringsforslaget under Nr. 4, ere vi i rationel Gænge, og jeg tror, at Spørgsmaalet kan løses saaledes. Kan det ikke det, lad os saa hellere se Sagen lige i Øjnene og tænke paa en Afløsning af hele Historien ved Pengebetaling og Amortisation i en Aarrække eller Begrænsning af Brugen af disse Aalegaarde til en eller to Besidderes sammenlagte Levetid eller noget saadant, for at Elendigheden ikke skal blive ved at vare til evig Tid.

Ved de biologiske Undersøgelser have vi faaet fastslaaet som et af de mest sikre Resultater, at vi have Raad til her i Danmark at fange alle de Blankaal, der vandre ud fra os, thi naar de dog aldrig komme tilbage, og de, vi kunne fange, spille saa ringe Rolle i Forhold til de uhyre Masser, der yngle paa Dybet i Atlanter-

havet, at det ikke kan tænkes at skade vort Fiskeri i Fremtiden, er det klart, at vi have Raad til at fange dem, men vi have sandelig ikke Raad til at lade dem gaa fra os, da det er de mest værdifulde Fisk og de nemmeste at fange, naar de komme forbi ved Kysterne, der fra Naturrens Haand ligesom ere bestemte til denne Fangst.

Jeg har haft Lejlighed til at omtale „Aalestaderne“, som kom ind i den nuværende Fiskerilovs § 3, og jeg maa nu gøre nogle Bemærkninger derom. De udgøre matrikulerede Dele, om De vil, af Havbunden eller Havfladen, som ere satte i Hartkorn og Skat og i sin Tid ere afhændede, først ved Fæstebrev og senere ved Skøde, fra Regeringen til Privatfolk. Det har rimeligvis oprindeligt været Meningen med alle disse Stader, naar de bleve afhændede, at de skulde tjene til Anbringelse af Aalefiskeredskaber og Bundgarn, at det skulde være Bundgarnspladser og Aalefangstpladser. Men Ejerne, der nu have siddet med dem i mange Aar og maattet drive Fiskeriet saaledes, at alle de andre Fiskere ogsaa have fisket paa disse Stader, men blot ikke have maattet sætte Bundgarn eller Aaleruser der, ere efterhaanden ved at lytte til vore Diskussioner her paa Rigsdagen om alle de velerhvervede Rettigheder komme i Tanke om, at her ogsaa maatte være noget for dem at tjene. Saa er der begyndt at komme beklagelige Processer i Gang, Aalestaderne i den nordlige Del af Øresund strække sig omtrent $2\frac{1}{2}$ Mil, fra Humlebæk næsten op til Helsingør, ja, de begynde maaske allerede ved Rungsted. Paa disse $2\frac{1}{2}$ Mil er hele det danske Farvand inddelt i Fiskestader eller Aalestader, Betegnelsen er vekslende, i nogle af Skøderne staar der Aalestader, i andre Fiskestader. Et saadant Fiskestade er angivet, efter at det er blevet pejlet og maalt op, ved to hvide Sten paa Kysten og ikke mere. Saa er der vel sagtens et Pejlingsmærke paa Kortet, og Linier lige ud fra Kysten betegne Fiskestadet, Aalestadet, hvor Ejerne have Lov at fiske, og hvor de nu søge at faa Ret til at genne alle andre Fiskere bort. Der er det mærkelige ved disse Fiskestader, at de i Modsætning til alle andre Ejendomme kun have 3 Grænser, medens den fjerde er aaben; det vil sige: Ejerne hævde sig Ret, saa langt dansk Søterritorium gaar, og hvor det ikke gaar en fuld Mil ud, hævde de Ret til Midtstrømlinien. Vi have siddende en Mængde Medborgere i Nordsjælland, hvoraf nogle ere Fiskere,